

Arrest

nr. 277 106 van 6 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten H. BOURRY en D.
VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine/ onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 september 2018.

1.2. Verzoeker wordt op 18 februari 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 25 april 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn. U werd op 14 augustus 1993 geboren te Nablus, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. Uw beide ouders zijn van Palestijnse origine en oorspronkelijk afkomstig van de West Bank, meer bepaald van het dorpje Burin waar u opgroeide. Uw ouders zijn niet geregistreerd bij UNRWA waardoor u evenmin een UNRWA vluchteling bent. In 2012 werd u gearresteerd door de Israëli's in uw dorp Burin omdat u uw huis zou hebben verdedigd. U zat ruim 5 maanden in een Israëli'sche gevangenis en werd vervolgens vrijgelaten. Er volgde geen veroordeling. Door uw detentie rondde u uw middelbare school niet af. U volgde een opleiding in huisdecoratie en werkte enkele jaren in de bouwsector. Later werd u werkzaam in de horeca. Reeds tijdens uw middelbare schooltijd had u een boontje voor N. M. H. O.. Door uw verblijf in een Israëli'sche gevangenis scheidde uw wegen na de middelbare school tijd. U bleef N. evenwel zien in uw dorp en ofschoon er jaren passeerden bleef er sprake van een aantrekkingskracht tussen jullie. Omstreeks 2015 startte N. haar studies aan de universiteit van Nablus. U slaagde erin haar een GSM te bezorgen waardoor jullie elkaar konden contacteren. Er ontstond zo een liefdesrelatie. Jullie ontmoette elkaar in publieke parken in Nablus en zagen elkaar in een appartement van een vriend waarvan u af en toe de sleutel kreeg. Jullie gingen met elkaar naar bed. Op een dag, meer bepaald op 10 juli 2018, toen jullie samen in betreffend appartement waren, werd er aangeklopt. U deed de deur open en zag de broers van N. staan en nog een onbekende persoon. U kreeg een harde slag op uw neus. Ook N. werd geslagen. Door het geschreeuw, kwamen de burens tussen. Zij probeerden de situatie de kalmeren. U slaagde erin te ontkomen middels de hulp van een buurman die u naar het ziekenhuis bracht teneinde het bloeden te stoppen. In het ziekenhuis durfde u zich niet uit te spreken over de oorzaak van de verwonding en u liet aan de dokters verstaan dat u gevallen was. Even later kwam uw broer u ophalen in het ziekenhuis. U durfde niet terug te keren naar de ouderlijke woonst, doch trok in bij een vriend in Ramallah. Omstreeks 13 juli 2018 vond de eerste aanval door de familie O. plaats op uw ouderlijke woonst. Naar aanleiding hiervan zochten u en uw familie hulp bij de dorpsraad om tot een verzoening te komen. De dorpsraad zou op 15 juli 2018 de familie O. hebben ontvangen. Deze zou hebben laten weten geen verzoening te wensen. Gezien u de eer van N. en dus ook van de familie O. had geschonden, kon deze maar op één manier worden hersteld en dat was door u om te brengen. Verschillende andere pogingen van de dorpsraad om tot een bemiddeling te komen, zouden tot niets hebben geleid. Ondertussen bleef de familie O. naar u op zoek en bezochten zij regelmatig uw ouderlijke woonst in Burin. Hierop besloot u dat het beter was het land te verlaten. Met behulp van een tussenpersoon slaagde u erin een visum voor Frankrijk te bekomen. Begin september 2018 reisde u vanuit de Westelijke Jordaanoever naar Jordanië. U bleef nog enkele dagen in Jordanië en reisde vervolgens via Athene door naar Frankrijk met als eindbestemming België. Op 18 september 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 januari 2019 werd u een bijlage 26quater betekend daar Frankrijk verantwoordelijk was voor de behandeling van betreffend verzoek. Op 11 september 2019 verklaarde België zich alsnog verantwoordelijk voor uw verzoek.

Ter ondersteuning van uw vluchtmotieven legt u volgende documenten neer:

Een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, een origineel attest van tewerkstelling van strike Bowling dd. 29/10/2018, een origineel attest van dorpsraad van Burin dd. 07/09/2019, een kopie van identiteitskaart van uw vader alsook kopieën van de 1ste pagina 's van het Palestijnse als ook het tijdelijke Jordaanse reisdocument van uw vader en tenslotte een medisch attest van het Jan Yperman Ziekenhuis dd. 16 mei 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Hoewel u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over het belang van documenten en stukken ter staving van voornoemde elementen, deze verplichting in herinnering werd gebracht in de oproepingsbrief van het Commissariaat-generaal, waarin u uitdrukkelijk gevraagd werd om alle documenten, van welke aard ook, die uw verblijf in de West Bank of in een derde land kunnen staven voor te leggen, blijkt uit de door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken dat u niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Er dient te worden gewezen op het feit dat u verklaarde op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort met een Frans Schengenvisum naar België te zijn gereisd. Bij de DVZ verklaarde u dat uw paspoort zou zijn verloren bij aankomst in België om vervolgens uit te leggen dat uw paspoort zich bij een vriend in Leuven zou bevinden (CGVS, p. 13). U gaf aan het paspoort in de dagen na het onderhoud voor te leggen aan het CGVS. Op 25 februari 2020 liet uw advocaat via mail verstaan dat uw vriend u paspoort zou zijn kwijtgeraakt bij een verhuizing. Deze uitleg komt weinig overtuigend over. Het is allesbehalve logisch dat u bij aankomst in België, uw paspoort, een dermate belangrijk document, niet zelf zou hebben bijgehouden doch anderhalf jaar bij een vriend zou hebben laten liggen. Uw kwam immers aan in België in september 2018 en was tijdens het onderhoud op 18 februari 2020 nog in de veronderstelling dat uw paspoort bij desbetreffende vriend lag. De door u geschetste gang van zaken is ongeloofwaardig. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u de West Bank zou hebben verlaten of een langdurig verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofdte. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig achterhouden van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor uw leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, zo onzorgvuldig omspringt met de documenten die uw verklaringen kunnen staven.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dat dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten achter houdt teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang.

Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u op de Westelijk Jordaanoever heeft verbleven. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben en er eventueel een staatsburgerschap hebben kunnen verwerven.

Ofschoon u nalaat uw paspoort voor te leggen blijkt uit de gegevens van de DVZ dat u naar België bent gereisd met een Palestijns reisdocument. Het onderzoek van uw nood aan internationale bescherming dient in voorkomend geval gezien te worden getoetst ten aanzien uw land van gewoonlijk verblijf, in casu de West Bank.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus.

Uit uw verklaringen (CGVS, p. 5, p. 9) en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit gegevens van uw visumaanvraag bij de Franse autoriteiten blijkt dat de beslissing van de Franse autoriteiten om u een Schengenvisum toe te kennen werd genomen op 11 juli 2018. Het betrof een visum met geldigheid van 4 september 2018 tot en met 3 oktober 2018. Gezien de beslissing tot toekenning werd genomen op 11 juli 2018, moet de visumaanvraag hebben plaatsgevonden ruim voor betreffende datum (zie documenten administratief dossier). Deze informatie strookt niet met de door u afgelegde verklaringen. U stelt immers voorop in de nasleep van de problemen met de familie O. en de onmogelijkheid om tot een verzoening te komen, via een persoon die u kende een visum te hebben aangevraagd omdat u geen uitweg meer zag en de vlucht naar het buitenland de enige resterende optie was.

U geeft dan ook aan op 10 augustus 2018 een tussenpersoon te hebben gecontacteerd teneinde een visum voor u te regelen (CGVS, p. 11). U geconfronteerd met de feitelijke elementen uit het visumdossier, namelijk dat er reeds vóór 11 juli 2018 een aanvraag moet zijn ingediend, stelt u voorop dat uw contactpersoon waarschijnlijk aanpassingen heeft laten aanbrengen in de visum gegevens (CGVS, p. 12). Deze uitleg is niet aannemelijk gezien het hier een beslissing van de Franse autoriteiten betreft. Voorts kan ook niet worden ingezien op welke wijze een dergelijke aanpassing u zou hebben kunnen dienen. Uw uitleg voor vastgestelde contradictie kan dan ook niet worden weerhouden. Er moet dan ook geconcludeerd worden dat u reeds ruimschoots voor de problemen met de familie O. de beslissing had genomen om de Westelijke Jordaanoever te laten. Het feit dat u thans laat uitschijnen dat deze beslissing zou zijn ingegeven door het feit dat u dreigde het slachtoffer te worden van eerwraak, is niet overtuigend en ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van dit door u ingeroepen vluchtmotief.

In verband met de totstandkoming van uw relatie dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u en N. afspraken op publieke plaatsen. U verklaarde in dit verband dat u haar altijd in Nablus ontmoette in één van de parken gezien zij studeerde aan de universiteit van Nablus (CGVS, p. 14). U geconfronteerd met de vraag waarom u dit risico nam, immers een relatie voor het huwelijk wordt in de Palestijnse gebieden afgekeurd, stelt u voorop dat jullie het appartement waar jullie de liefde met elkaar bedreven, beurtelings betraden (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie elkaar ontmoetten op publieke plekken in Nablus, dit terwijl ook uw zus in Nablus studeerde en u het bijgevolg zeker niet uitgesloten was, dat jullie door iemand zouden worden herkend. Dat u, maar ook N., niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd, is gezien de achtergrond van een samenleving waarin eer-gerelateerd geweld gangbaar is, alles behalve overtuigend. Dat jullie aan de hele context van 'eerwraak' in een vlaag van verstandsverbijstering voorbij zouden zijn gegaan, en daarom niet meer bedachtzaamheid aan de dag zouden hebben gelegd, kan gezien de ernst van de gevolgen, niet als verklaring worden gegeven.

Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat meisjes de dragers zijn van schaamte, in samenlevingen gekenmerkt door het zogenaamde eer/schaamte-complex, waar de Palestijnse samenleving op de Westelijke Jordaanoever toegerekend kan worden. Door hun gedrag kunnen vrouwen/meisjes hun families schaamte toe brengen (schaamte - ar) en bijgevolg de eer (sharaf) van de familie ondermijnen. Uit uw verklaringen komt naar voren dat N.'s familie omwille van jullie voorhuwelijkse relatie, teneinde hun eer te herstellen, u om het leven zouden hebben willen brengen. N. zou daartegenover gesanctioneerd zijn door opsluiting en stopzetting van haar studies (CGVS, p. 15- 16). Gezien N. de drager is van de familie-eer, is deze gang van zaken allerm minst logisch. Indien teneinde de familie-eer te herstellen geen andere oplossing zou zijn gevonden dan het gebruik van geweld, dan zou dit worden gehanteerd ten aanzien van beide personen, in casu u en N., als signaal naar de gemeenschap als dusdanig en als herstel van de eer van beide families. Uw verklaring dat er in de door u geschetste situatie enkel geweld ten aanzien van uw persoon zou worden gehanteerd, strookt dan ook niet met het eer/schaamte complex (zie informatie in het administratief dossier). U hiermee geconfronteerd stelt u voorop dat u de grootste fout zou hebben gemaakt en dat u haar belazerd zou hebben (CGVS, p. 16). Deze uitleg strookt niet met rol van de vrouw in het eer/schaamte complex zoals eerder uiteengezet.

Wat verder opvalt is dat de familie van N. iedere vorm van bemiddeling zou hebben afgewezen en het gebruik van geweld ten aanzien van uw persoon als enige middel zag om de familie-eer te zuiveren. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt duidelijk dat geweld in veel gevallen als de allerlaatste optie wordt gezien. De mate waarin het 'wangedrag' publiek gekend zou zijn geweest alsook de ernst van het eerverlies (bijvoorbeeld igv. gehuwde partner), zou een belangrijke rol spelen bij het gebruik van geweld.

U stelde in dit verband voorop dat de dorpsraad in de periode van 15 juli tot en met 20 augustus talloze pogingen zou hebben ondernomen om N.'s familie tot een verzoening (sulah) te bewegen (CGVS, p. 19). De familie zou deze inspanningen resoluut hebben afgewezen (CGVS, p. 19). Deze houding van N.'s familie is om verschillende redenen allesbehalve logisch.

N.'s familie was gebaat bij een verzoening met als doel de familie-eer te zuiveren. Een huwelijk tussen jullie beiden, N. was immers geen maagd meer en dus niet meer huwbaar, zou een logisch onderdeel hebben kunnen uitmaken van een dergelijke verzoening, te meer u met haar wilde trouwen doch financiële redenen dit volgens u onmogelijk maakten (CGVS, p. 16). Dat N.'s familie een verzoening middels huwelijk zondermeer zou hebben afgewezen is dan ook allesbehalve overtuigend.

Uw uitleg voor de houding van N.'s familie, namelijk dat zij de mening waren toegedaan dat u in een eerder fase N.s hand had moeten vragen en dat een huwelijk, tegenstrijdig zou zijn met gewoontes en religie, overtuigen niet. Te meer uit algemene informatie blijkt dat in dergelijke situaties het huwelijk net als de meest voor de hand liggende optie wordt gezien. Dat u zoals u opmerkte geen financiële en materiele middelen had om een huwelijk af te sluiten, kan evenmin als reden worden opgeworpen waarom een huwelijk geen uitkomst bood. Waar deze argumenten mogelijks er toe doen bij het afsluiten van een huwelijkscontract, is een huwelijk in het kader van een verzoening immers een volstrekt andere context. De voornaamste betrachting is in casu het zuiveren/preserveren van de familie-eer en niet het huwelijk als dusdanig (CGVS, p. 18). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste houding van N.'s familie ten aanzien van de leden van het verzoeningscomité in casu de dorpsraad niet kan overtuigen. Dat N.'s familie iedere vorm van bemiddeling door het verzoeningscomité zondermeer zou hebben afgewezen, getuigt van weinig respect en is gezien de penibele situatie waarin de familie zich bevond bijzonder bevreemdend. Door bovendien uw ouderlijke woonst aan te vallen op 13 juli 2018 trok de familie van N. louter meer aandacht naar zich toe waardoor het 'wangedrag' van hun dochter mogelijks meer ruchtbaarheid kreeg met een omgekeerd effect, zijnde verlies van eer, tot gevolg. Deze gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.

In verband met de aanval op uw woonst op 13 juli 2018, 3 dagen nadat u en N. betrappt zouden zijn door haar broers in het appartement van uw vriend te Nablus, dient te worden opgemerkt dat u van deze feiten geen melding maakt in de vragenlijst van het CGVS ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U hiermee geconfronteerd stelt u voorop dat u bij DVZ werd verteld, enkel de kernpunten aan te halen. De aanval van N.'s familie op uw familiewoning is echter geen fait divers, doch de eerste belangrijke aanwijzing dat de familie het op u gemunt had. Dat u nalaat dit element ter sprake te brengen, kan u dan ook worden tegen geworpen, waardoor de geloofwaardigheid van dit feit ter discussie kan worden gesteld. Voorts stelt u voorop dat ook in de maand augustus nog een aanval zou hebben plaats gevonden (CGVS, p. 20). Dat u zelfs niet weet wanneer dit incident precies plaatsvond, schraagt bovenstaande twijfels aangaande de geloofwaardigheid van betreffende feiten.

Uw verklaring dat om de zoveel tijd de familie van N. bij uw familie zou langsgaan en dus nog steeds zinnens zou zijn u om u om te brengen, staat bovendien haaks op het feit dat op uw facebookaccount die uw naam draagt, vermeldt staat dat u in België verblijft. Eremoordenaars kennen geen grenzen. Dat u de familie van N. reeds een concrete indicatie geeft van uw verblijf in België, en er zelfs niet bij stil heeft gestaan dat ze u op basis van uw facebookaccount mogelijks zouden kunnen vinden en doden (CGVS, p. 20), staat haaks op de door u vooropgestelde vrees.

In ondergeschikte orde dient nog te worden opgemerkt dat voor wat betreft uw medische behandeling die zou hebben plaats gevonden naar aanleiding van de slagen en verwondingen toegebracht door de broers van N. op 10 juli 2018, u hiervan geen enkel begin van bewijs, bijvoorbeeld in de vorm van medische attesten, voorlegt.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. In verband met uw identiteitskaart alsook het identiteitsdocument en reisbescheiden van uw vader, dient te worden opgemerkt dat deze uw identiteit en herkomst uit de Westelijke Jordaanoever bevestigen. Uw tewerkstelling bij Strike Bowling bevestigt uw job doch heeft geen impact op bovenstaande zienswijze. Aangaande het originele attest van de dorpsraad dient te worden opgemerkt dat dit werd aangevraagd door uw ouders na uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever. Opmerkelijk is dat in het attest staat vermeld dat de relatie tussen u en N. werd gebruikt als een excuus om geweld te gebruiken. Deze uitleg is dan ook niet consistent met uw eigen verklaringen. Anderzijds dient in dit verband nog te worden aangestipt dat het hoogst opmerkelijk is dat uw familie aan de dorpsraad zou vragen een attest op te stellen waarin het 'wangedrag' van hun eigen zoon wordt beschreven. Deze gang van zaken kan niet overtuigen. Tot slot dient in verband met de medische documenten van het Jan Yperman Ziekenhuis te leper dd. 16 mei 2019 worden opgemerkt dat u de oorzaak voor de scheefstand van uw neus suggereert, zijnde een agressie in uw thuisland enkele weken geleden. Dient te worden opgemerkt dat de raadpleging plaats vond op 19 oktober 2018 en de door u aangehaalde feiten, dateren van juli 2018, waardoor het eerder een 3-tal maanden betreft dan enkele weken. Deze constatering dient toch te worden onderstreept. Verder dient te worden aangestipt dat betreffende documenten op geen enkele wijze duidelijkheid kunnen verschaffen over de oorzaak van de door hen vermelde posttraumatische neusbouwafwijking.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 7 oktober 2021, beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirepalestiniencisjordanie.situationsecuritaire20211007.pdf> <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëliërs en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Na een uiteenzetting over de ontvankelijkheid van het beroep voert verzoeker aan dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de vaststelling van het CGVS dat hij niet voldoet aan de criteria vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag en dat hij niet als vluchteling kan worden erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hij acht de beslissing in strijd met artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat aan de motiveringsplicht niet op voldoende wijze is voldaan. Volgens verzoeker schendt de beslissing eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat de voornoemde wet tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft en meent dat het CGVS geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Genève. Er is volgens verzoeker minstens sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht volgens de welke er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, wat *in casu* geenszins het geval is.

Hij wijst er op dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet tegenstrijdig zijn met algemeen bekende feiten, de kandidaat-vluchteling moet een poging doen om het relaas te staven en het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat hij hieraan ruimschoots heeft voldaan en stelt dat uit het administratief dossier en meer bepaald de verhoorverslagen blijkt dat de verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd. Hij volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld, wijst op de vaste rechtspraak inzake het afleggen van bedrieglijke verklaringen en stelt dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand het statuut van vluchteling te weigeren en citeert arrest nr. 61.417 van 13 mei van 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker verwijst ook naar paragrafen 198 en 199 van het UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*". Hij wijst er op dat hij alles heeft verteld wat hij wist en niet meer kan vertellen en meent dat zo er sprake is van tegenstrijdigheden deze pas kunnen gevonden worden na het minutieus vergelijken van beide verklaringen en dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn en dat zo er sprake is van incoherenties deze geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Hij is de mening toegedaan dat hij wel in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus end dat er *in casu* schending is van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat hij dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jongeren die een voorhuwelijkse relatie aangaan, wat op zich een specifieke sociale groep is die een grond vormt tot vervolging in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert vervolgens de in de Vreemdelingenwet en de door UNHCR gehanteerde definitie van sociale groep en citeert uit <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/04/30/algemeen-ambtsbericht-palestijnse-gebieden-april-2022> met betrekking tot geweld en vetes tussen families in de Palestijnse gebieden en gevallen van seksueel en gendergerelateerd geweld en femicide in de Palestijnse gebieden; waaruit blijkt dat het aantal vrouwen dat vermoord werd onder de noemer gendergerelateerd geweld de laatste jaren is toegenomen volgens de VN Speciaal rapporteur voor Geweld tegen vrouwen, dat verschillende bronnen aangeven dat vrouwen en meisjes zowel wettelijk als in de praktijk niet voldoende beschermd zijn tegen seksueel geweld, waaronder eengerelateerd geweld en femicide en dat vrouwen binnen de huidige wetgeving gediscrimineerd worden. Verzoeker is in hoofdde de mening toegedaan dat hij aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus, dat minstens dient te worden vastgesteld dat dit aspect niet onderzocht werd en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire bescherming onder artikel 48/ § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij meent vooreerst dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming omdat de Westbank als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn en citeert vervolgens uit het Algemeen Ambtsbericht Palestijnse Gebieden van april 2022: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/04/30/algemeen-ambtsbericht-palestijnse-gebieden-april-2022>; waarin onder meer wordt gesteld dat in de Palestijnse Gebieden sprake is van zowel gericht als willekeurig geweld door verschillende gewapende Palestijnse facties, door de Palestijnse veiligheidsdiensten en door Israëlsche troepen, wat tot slachtoffers leidt onder de burgerbevolking en melding wordt gemaakt van 465 Palestijnse doden, waarvan 140 in de Westelijke Jordaanoever volgens OCHA en 588 doden in de Palestijnse gebieden door ACLED in een verslagperiode van meer dan 2, 5 jaar. Verder wordt hierin ook gewezen op de toename van het aantal geweldsincidenten op de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem en wordt gesteld dat het geweld in de periode maart en april 2022 oplaaide tussen Palestijnen en de Israëlsche veiligheidsdiensten en dat een militaire reactie van Israël rond de stad Jenin volgde op terroristische aanslagen in Israël alsook verschillende geweldsincidenten plaatsvonden in Oost-Jeruzalem, waaronder op de Tempelberg, waarbij 150 Palestijnen gewond raakten. Achttien Palestijnen werden gedood door Israëlsche troepen in de eerste twee weken van de Ramadan, waaronder minderjarigen. Ondergeschikt meent verzoeker dat de beslissing moet vernietigd worden omdat uit deze informatie minstens blijkt dat de situatie erg volatiel is en het van doorslaggevend belang is om over de meest recente en actuele informatie te beschikken inzake de actuele veiligheidssituatie in de West Bank teneinde op het ogenblik van de beoordeling een correcte evaluatie te maken van de persoonlijke situatie van persoonlijke onveiligheid waarin verzoeker zich in geval van terugkeer naar de West Bank zou kunnen bevinden.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat hij in geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, nu dit een zodanige psychologische ontredde bij verzoeker zou teweegbrengen. Na een theoretische uiteenzetting over de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM citeert verzoeker opnieuw uit voornoemd Algemeen Ambtsbericht waaruit blijkt dat op de Westelijke Jordaanoever en in Oost-Jeruzalem in 2021 sprake was van beperkte toegang tot basisdiensten, uithuiszettingen, verlies van land, vernieling van vastgoed en restricties in bewegingsvrijheid en waarin onder meer melding wordt gemaakt van tekorten aan medische apparatuur, medicijnen, infrastructuur, personeel en medische specialisten; dat de toegang van humanitaire hulp in de Palestijnse Gebieden gecontroleerd wordt door Israël en werkvergunningen voor Israël illegaal door tussenpersonen worden verkocht.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling; ondergeschikt te oordelen dat hij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en uiterst ondergeschikt het dossier terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de beslissing van het bureau voor juridische bijstand leper toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker verklaart van Palestijnse origine en onbepaalde nationaliteit te zijn. Hij verklaart afkomstig te zijn uit de West Bank en er tot zijn vertrek in september 2018 te hebben verbleven. Verzoeker legt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie van zijn Palestijnse identiteitskaart (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 1) alsook een kopie van de Palestijnse identiteitskaart van zijn vader, de eerste pagina van het Palestijnse paspoort van zijn vader en het tijdelijke Jordaanse reisdocument van zijn vader voor (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 4, 5 en 6). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, ondanks de hierna besproken vaststellingen met betrekking tot het achterhouden van zijn paspoort, niet betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is, noch dat hij op de Westelijke Jordaanoever heeft verbleven. De Raad stelt vast dat in de procedure voor de Raad geen elementen zijn naar voor gekomen die toelaten te twifelen aan verzoekers identiteit, Palestijnse origine en verblijf in de Westelijke Jordaanoever. Verzoekers nood aan internationale bescherming wordt dan ook terecht getoetst ten aanzien van verzoekers land van gewoonlijk verblijf, *in casu* de Westelijke Jordaanoever.

Vooreerst moet worden nagegaan of verzoeker onder het toepassingsveld van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij noch zijn familieleden ooit geregistreerd werden bij UNRWA (notities PO, p. 6) en dat hij nooit beroep heeft gedaan op bijstand of hulp heeft gekregen van deze organisatie (notities PO, p. 9). Uit niets kan blijken dat verzoeker bijstand of bescherming geniet van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties zoals UNRWA. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt besloten dat het verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker dit op geen enkele wijze betwist.

4.3. Na grondige analyse van het administratief- en rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift, de door verzoeker neergelegde documenten en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting en de beschikbare objectieve informatie met betrekking tot de Westelijke Jordaanoever en eerwraak en eremoorden in de Palestijnse gebieden, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden feiten en vrees voor vervolging.

Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees om gedood te worden door de familie van N., diens voormalige partner in de Westelijke Jordaanoever waarmee hij volgens zijn verklaringen een geheime relatie had tussen 2015 en juli 2018 in Burin, waar zij beiden woonden. Uit de beschikbare objectieve landeninformatie bijgebracht door beide partijen, blijkt dat vetes tussen families, vaak met banden met de georganiseerde misdaad, voorkomen in de Palestijnse gebieden en dat internationale organisaties spreken van seksueel en gendergerelateerd geweld in plaats van eer-gerelateerd geweld (Algemeen Ambtsbericht Palestijnse Gebieden, April 2022, p. 83-86). Het aantal vrouwen dat vermoord wordt onder de noemer eer-gerelateerd geweld is volgens de Speciale Rapporteur in de laatste jaren toegenomen. Hoewel een wetwijziging in 2018 (wetnummer 5) de vermindering van straffen bij eer-gerelateerd geweld zou tegengaan, was hier volgens bronnen in de praktijk weinig van te merken. Rechters zouden volgens de organisatie WCLAC een traditionele houding hebben ten opzichte van sociale en culturele genderrollen. Volgens een UNDP-rapport van 2018 zouden wetwijzigingen uit 2011 en 2018 die vermindering van straf bij eer-gerelateerd geweld tegengaan wel zijn doorgevoerd op de Westelijke Jordaanoever, maar niet in Gaza. Volgens de NGO's Freedom House en Human Rights Watch kwam er na de dood van een vrouw in augustus 2019 meer aandacht voor seksueel en gendergerelateerd geweld onder de Palestijnse bevolking en leidde een moord op een vrouw in november 2021 tot grotere bewustwording in de Palestijnse samenleving van de noodzaak van betere wetgeving omtrent gendergerelateerd geweld. Verder is het volgens de beschikbare bronnen onduidelijk in welke mate er alternatieve oplossingen zijn om geweldsincidenten, zoals moord, bij 'bloed en erekwesities' te voorkomen en of de autoriteiten hier ook bij betrokken zijn.

Verder blijkt uit het door verwerende partij bijgebrachte artikel "*Family Honor Killings: Between Custom and State Law*", The Open Psychology Journal, 2011 dat eremoorden op jonge meisjes voorkomen in de Arabische wereld maar dat dit enkel gebeurt in geval van een publieke beschuldiging door een man dat zijn eer is aangetast door het gedrag van een meisje (Info CGVS, p. 38). De beschuldiging is gebaseerd op een inbreuk op normen die voorschrijven dat een meisje of vrouw die "*gezondigd*" heeft de doodstraf moet krijgen, tenzij ze huwt met de persoon met wie ze een seksuele relatie heeft gehad. In de hedendaagse Arabische samenleving wordt de voorkeur gegeven aan een oplossing die het leven van de vrouwelijke "*zondares*" spaart. Bestrafing van meisjes omwille van de familie-eer wordt ook bepaald door de positie die de familie inneemt binnen de gemeenschap, die ook andere sancties zoals huisarrest, beëindiging van studies of werk buitenshuis kan nemen. De familie kan ook trachten de persoon waarmee het meisje een seksuele relatie had, te doden of beiden te doden omdat ze beiden de bron zijn van het eerverlies van de familie.

Zo uit het voorgaande kan blijken dat buitenhuwelijkse relaties in de Palestijnse Gebieden tot geweld kan leiden tussen families en kan aanleiding geven tot erekwesities, kan hieruit niet afgeleid worden dat in alle gevallen van voorhuwelijkse of buitenhuwelijkse relaties tot bloedwraak leiden of dat in geval van een eer-gerelateerd conflict de persoon waarmee een meisje een seksuele relatie heeft of gehad heeft met de dood wordt bedreigd, noch dat de betrokkenen zich in dergelijke gevallen geen toegang zouden hebben door bescherming vanwege de Palestijnse autoriteiten. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en vervolgingsfeiten concreet aannemelijk te maken. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker hier niet in slaagt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de door verzoeker voorgehouden chronologie niet strookt met objectieve gegevens in het administratief dossier. Zo blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat aan verzoeker een Schengenvisum werd toegekend door de Franse autoriteiten op 11 juli 2018 en dat dit visum geldig was van 4 september 2018 tot 3 oktober 2018 (administratief dossier, landeninformatie, stuk 2). Hieruit blijkt duidelijk, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de aanvraag voor het visum werd ingediend voor 11 juli 2018. Verzoeker verklaart evenwel dat hij een persoon contacteerde om een visum voor hem te regelen, dat hij in augustus zijn vingerafdrukken heeft gegeven en het visum heeft aangevraagd op 10 augustus 2018, wat niet overeenstemt met de gegevens in het administratief dossier verstrekt door de Franse autoriteiten, nu het visum werd toegekend op 11 juli. Waar verzoeker, tijdens het persoonlijk onderhoud hiermee geconfronteerd, verklaart dat zijn contactpersoon waarschijnlijk aanpassingen heeft laten aanbrengen, kan dit niet overtuigen, nu kan worden aangenomen dat de gegevens zoals verstrekt door de Franse autoriteiten correct zijn en er geen redenen zijn om aan te nemen dat de datum van goedkeuring van de visumaanvraag van verzoeker zou zijn geantidateerd, zoals verzoeker met zijn verklaring lijkt te suggereren. Bovendien situeert verzoeker het begin van zijn problemen met de familie van N. op 10 juli 2018, datum waarop hij en N. werden betrappt in een appartement van een vriend in Nablus waarvan hij soms de sleutel kreeg, verklaart hij dat de eerste aanval van de familie van N. op zijn ouderlijke woonst plaatsvond op 13 juli 2018, dat de laatste verzoeningspoging van de dorpsraad plaatsvond op 20 augustus 2018 (notities PO, p. 19) en dat hij na deze pogingen geen andere optie meer had dan het land te verlaten (notities PO, p. 15).

Hieruit blijkt dat verzoeker pas na de mislukte verzoeningspogingen zou beslist hebben om de Westelijke Jordaanoever te verlaten en zijn visum te regelen, wat uiteraard niet strookt met de objectieve gegevens uit het administratief dossier waaruit blijkt dat de aanvraag van het visum ruim voor 11 juli 2018, datum waarop de Franse autoriteiten de visumaanvraag hebben goedgekeurd, moet gebeurd zijn. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing moet dan ook worden aangenomen dat verzoeker reeds ruimschoots voor de problemen met de familie van N. zijn begonnen, de beslissing had genomen om de Westelijke Jordaanoever te verlaten en deze dus niet lijkt ingegeven door deze problemen. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij uit vrees het slachtoffer te worden van eerwraak, de Westelijke Jordaanoever is ontvlucht.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker en zijn vriendin afspraken op publieke plaatsen, zoals één van de parken aan de universiteit in Nablus, wat op zijn minst opmerkelijk kan worden genoemd, gelet op de door de verzoeker geschetste context waarbij hij verklaart dat zij elkaar stiekem moesten ontmoeten en een intieme relatie verboden is (notities PO, p. 14). Waar verzoeker verklaart dat zij niet gekend waren in de stad Nablus en zij verder nooit samen het appartement van zijn vriend betreden, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat het niet uitgesloten was dat iemand hen zou herkennen, nu ook verzoekers zus in Nablus studeerde en dat het niet overtuigend is dat zowel verzoeker als zijn vriendin niet meer voorzichtigheid aan de dag zouden gelegd hebben in het licht van de situatie in de Westelijke Jordaanoever waar eer-gerelateerd geweld gangbaar is.

Zoals reeds werd aangehaald blijkt uit de beschikbare objectieve landeninformatie dat eer-gerelateerd geweld tussen families alsook eremoord voorkomt in de Arabische wereld, met inbegrip van de Westelijke Jordaanoever, maar dat geweld in vele gevallen als uiterste optie wordt gezien, dat de mate waarin het “zondig” gedrag publiek bekend zou zijn een rol speelt in beslissing om al dan niet geweld te gebruiken en dat een huwelijk met de persoon waarmee het meisje een seksuele relatie heeft, een oplossing kan zijn. In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen hier niet mee stroken en dat met name de houding van de familie van N., die volgens zijn verklaringen de mogelijkheid van een huwelijk zonder meer zou hebben afgewezen en niet zou hebben meegewerkt met het verzoeningscomité, in de door hem geschetste omstandigheden niet aannemelijk lijkt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Wat verder opvalt is dat de familie van N. iedere vorm van bemiddeling zou hebben afgewezen en het gebruik van geweld ten aanzien van uw persoon als enige middel zag om de familie-eer te zuiveren. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt duidelijk dat geweld in veel gevallen als de allerlaatste optie wordt gezien. De mate waarin het ‘wangedrag’ publiek gekend zou zijn geweest alsook de ernst van het eerverlies (bijvoorbeeld igv. gehuwde partner), zou een belangrijke rol spelen bij het gebruik van geweld. U stelde in dit verband voorop dat de dorpsraad in de periode van 15 juli tot en met 20 augustus talloze pogingen zou hebben ondernomen om N.’s familie tot een verzoening (sulah) te bewegen (CGVS, p. 19). De familie zou deze inspanningen resoluut hebben afgewezen (CGVS, p. 19). Deze houding van N.’s familie is om verschillende redenen allesbehalve logisch. N.’s familie was gebaat bij een verzoening met als doel de familie-eer te zuiveren. Een huwelijk tussen jullie beiden, N. was immers geen maagd meer en dus niet meer huwbaar, zou een logisch onderdeel hebben kunnen uitmaken van een dergelijke verzoening, te meer u met haar wilde trouwen doch financiële redenen dit volgens u onmogelijk maakten (CGVS, p. 16). Dat N.’s familie een verzoening middels huwelijk zondermeer zou hebben afgewezen is dan ook allesbehalve overtuigend. Uw uitleg voor de houding van N.’s familie, namelijk dat zij de mening waren toegedaan dat u in een eerder fase N.’s hand had moeten vragen en dat een huwelijk, tegenstrijdig zou zijn met gewoontes en religie, overtuigen niet. Te meer uit algemene informatie blijkt dat in dergelijke situaties het huwelijk net als de meest voor de hand liggende optie wordt gezien. Dat u zoals u opmerkte geen financiële en materiele middelen had om een huwelijk af te sluiten, kan evenmin als reden worden opgeworpen waarom een huwelijk geen uitkomst bood. Waar deze argumenten mogelijks er toe doen bij het afsluiten van een huwelijkscontract, is een huwelijk in het kader van een verzoening immers een volstrekt andere context. De voornaamste betrachting is in casu het zuiveren/preserveren van de familie-eer en niet het huwelijk als dusdanig (CGVS, p. 18). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste houding van N.’s familie ten aanzien van de leden van het verzoeningscomité in casu de dorpsraad niet kan overtuigen. Dat N.’s familie iedere vorm van bemiddeling door het verzoeningscomité zondermeer zou hebben afgewezen, getuigt van weinig respect en is gezien de penibele situatie waarin de familie zich bevond bijzonder bevreemdend. Door bovendien uw ouderlijke woonst aan te vallen op 13 juli 2018 trok de familie van N. louter meer aandacht naar zich toe waardoor het ‘wangedrag’ van hun dochter mogelijks meer ruchtbaarheid kreeg met een omgekeerd effect, zijnde verlies van eer, tot gevolg. Deze gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich immers louter tot het volharden dat hij steeds de waarheid heeft verteld, dat hij niet meer kan vertellen dan dat hij wist en dat eventuele tegenstrijdigheden of incoherenties niet de kern van zijn relaas betreffen en niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn. De Raad wijst er op dat dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen te weerleggen of aan te tonen dat zij niet stroken met zijn verklaringen of berusten op een verkeerde interpretatie hiervan. De Raad kan slechts vaststellen dat hij hiertoe in gebreke blijft. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beslissing om de Westelijke Jordaanoever te verlaten, die hij situeert na de mislukte verzoeningspogingen in augustus 2018, niet stroken met de gegevens uit het administratief dossier en waaruit blijkt dat zijn visum aanvraag ruim voor 11 juli 2018, datum waarop zijn visumaanvraag werd goedgekeurd door de Franse autoriteiten, moet zijn aangevraagd. De vastgestelde incoherenties betreffen de chronologie van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever en raakt wel degelijk de kern van zijn asielrelaas zodat verzoekers stelling in het verzoekschrift dat eventuele incoherenties en tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn en niet de kern van zijn asielrelaas betreffen, geenszins kan worden bijgetreden.

In het door verzoeker neergelegde attest van de dorpsraad van Burin van 7 september 2019, wordt blijkens de vertaling door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 13-14) gesteld dat verzoeker een inwoner van Burin is en dat op hem een aantal moordpogingen zijn gepleegd door familieleden van de familie O., dat deze personen bij de *“veiligheidsapparaten”* werken en dat *“zij hebben als excuus dat er een relatie bestond tussen de genaamde jonge man met hun zus”*, dat zij geprobeerd hebben om verzoening te bekomen maar dat dit wordt afgewezen door de familie O. die de dood van de jongeman E. hebben geëist en dat dit *“bewijs werd gegeven op aanvraag van de familie om die in te dienen bij de bevoegde instanties”*. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gemotiveerd dat het attest werd aangevraagd door de ouders van verzoeker nadat hij de Westelijke Jordaanoever had verlaten en dat er in wordt gesteld dat de relatie van de verzoeker met de zus van de familie O. gebruikt werd als excuus voor de moordpogingen. De Raad stelt dat vast dit inderdaad niet strookt met de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals hierboven uiteengezet en voegt er nog aan toe dat blijkens de vertaling in het attest de naam van verzoekers vriendin niet wordt genoemd, zodat hieruit evenmin kan blijken over welke zus van de familie O. het gaat dat de verklaring verzoekers voormalige vriendin betreft. Gelet op de hierboven aangehaalde inconsistenties en ongerijmdheden in verzoekers verklaringen, het feit dat de verklaring van de dorpsraad een jaar na zijn vertrek op vraag van zijn familie werd opgesteld en dat de inhoud ervan niet overeenstemt met verzoekers verklaringen, kan dit document niet tot een andere geloofwaardigheidsbeoordeling leiden. Hetzelfde geldt voor het medisch attest van het Jan Yperziekenhuis in Ieper dd. 16 mei 2019. Hieruit kan blijken dat verzoeker een posttraumatische neusbouwafwijking heeft en op raadpleging kwam op 19 oktober 2018 en er verklaarde dat de scheefstand van zijn neus te wijten is aan agressie enkele weken geleden in zijn thuisland. Nergens in het attest spreekt de behandelende arts zich uit over de oorzaak en de omstandigheden van de vastgestelde posttraumatische neusbouwafwijking zodat dit document geenszins een objectieve bevestiging bevat van de beweerde geweldpleging door de familie van verzoeker. Het document is bijgevolg evenmin van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande analyse van de Raad. Het document van Strike Bowling heeft betrekking op zijn tewerkstelling maar kan verder geen ander licht werpen op de hierboven vastgestelde inconsistenties en ongerijmdheden in zijn verklaringen. Verzoeker voert overigens geen enkel verweer met betrekking tot de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten in de bestreden beslissing.

Ook door de loutere algemene verwijzing naar de reeds geciteerde informatie uit het Algemeen Ambtsbericht Palestijnse Gebieden van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken april 2022, zonder verdere toelichting, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde incoherenties en ongerijmdheden te verklaren of de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Hieruit kan immers slechts blijken dat eer-gerelateerd geweld op vrouwen en meisjes voorkomt in de Westelijke Jordaanoever en dat er geen duidelijkheid bestaat over het bestaan van alternatieve oplossingen om geweldsincidenten bij erekwetsies te voorkomen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een kopie van zijn identiteitskaart voorlegt, maar niet zijn paspoort, hoewel hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaarde via Jordanië, Griekenland en Frankrijk naar België te zijn gereisd, zijn paspoort verloren te hebben in België op 9 september 2018 (Verklaring DVZ) en hierboven reeds werd vastgesteld dat hij een Frans Schengenvisum verkreeg. Verder verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zijn paspoort aan zijn vriend had gegeven toen hij zich bij de DVZ aanbood maar zich gedwongen voelde om daar te zeggen dat hij het verloren was omdat hij dacht dat hij het vergeten was in de luchthaven en

dat het bij zijn vriend in Leuven ligt. Verzoeker verklaart ook dat hij het paspoort zeker zal neerleggen bij het CGVS (notities PO, p. 13). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker noch tijdens de procedure bij het CGVS, noch gedurende de procedure bij de Raad zijn paspoort voorlegt noch een overtuigende verklaring biedt waarom hij het niet kan voorleggen. In een email van verzoekers advocaat vijf dagen na het persoonlijk onderhoud wordt gesteld dat verzoeker zijn vriend heeft gecontacteerd maar dat deze hem heeft gezegd dat hij zijn paspoort verloren heeft tijdens een verhuizing. Daargelaten dat het om een wel zeer stereotiepe uitleg gaat, kan de Raad verwerende partij bijtreden waar zij in de bestreden beslissing stelt dat het allesbehalve logisch is dat verzoeker bij aankomst in België zijn paspoort niet zelf zou hebben bijgehouden maar het meer dan anderhalf jaar bij een vriend zou hebben laten liggen. Verzoeker verklaart zelf dat hij zijn paspoort nog had bij aankomst in België. Een paspoort is een belangrijk document en er kan aangenomen worden dat verzoeker zich wel degelijk bewust is van het belang van dit document zowel in het kader van de asielprocedure als daarbuiten. Het is bijgevolg alles in acht genomen niet onredelijk te vermoeden dat verzoeker zijn reisdocument wel degelijk in bezit heeft, maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij de Westelijke Jordaanoever heeft verlaten of een langdurig verblijf in een derde land te verhullen, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing die eveneens op goede gronden besluit dat *“Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dat dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten achter houdt teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang.”* De Raad stelt andermaal vast dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen deze motieven van de bestreden beslissing. Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. De Raad stelt vast dat dergelijke verklaring in de huidige stand van zaken niet voorligt, zodat het ontbreken van verzoekers paspoort *in casu* een negatieve indicatie is met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, bovenop de hierboven gemaakte vaststellingen met betrekking tot de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar arrest nr. 61.147 van 13 mei 2011 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De Raad stelt vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers land van gewoonlijk verblijf, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij vervolging dan wel ernstige schade riskeert bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever omwille van zijn beweerd maar niet geloofwaardig bevonden problemen met de familie van zijn vriendin.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers relaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar UNHCR *Guidelines* dat hij behoort tot de specifieke sociale groep van jongeren die een voorhuwelijkse relatie aangaan en onder artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet valt, is bijgevolg niet dienstig.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in de Westelijke Jordaanoever.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of zijn persoon.

In zoverre verzoeker zich beroept op de socio-economische omstandigheden in de Westelijke Jordaanoever en daarbij verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Palestijnse Gebieden April 2022 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken herinnert de Raad er aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Westelijke Jordaanoever dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. De Raad stelt vast dat verzoeker zich tijdens het persoonlijk onderhoud nooit heeft beroepen op de algemene socio-economische omstandigheden in de Westelijke Jordaanoever. Verder blijkt uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie dat op de Westelijke Jordaanoever sprake was in 2021 van beperkte toegang tot basisdiensten, uithuiszettingen, verlies van land en vernieling van vastgoed en restricties van bewegingsvrijheid en dat volgens OCHA 21 % van de inwoners konden beschouwd worden als mensen in ernstige en extreme nood en er sprake is van tekorten aan medische apparatuur en hoge werkloosheid. Zo hieruit kan blijken dat personen in de Westelijke Jordaanoever kunnen geconfronteerd worden met precare socio-economische omstandigheden stelt de Raad vast dat er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voorliggen die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Westelijke Jordaanoever woont wegens de algemene situatie aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. De Raad wijst er in dit verband op dat de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken niet kan volstaan om het bestaan van een ernstig risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever wordt in de bestreden beslissing op basis van de COI Focus *“Cisjordanie – Situation sécuritaire”* van 7 oktober 2021 gesteld dat *“er geen sprake is” [van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd.*

Ook zijn Israëli's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen. De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëliërs en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever. Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissaris-generaal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld. Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie laat niet toe te besluiten dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn. Uit het door verzoeker bijgebrachte Algemeen Ambtsbericht Palestijnse Gebieden van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van April 2022 blijkt dat sinds begin 2020 op de Westelijke Jordaanoever honderden geweldsincidenten hebben plaatsgevonden tussen Joodse kolonisten en Palestijnen, waarbij de kolonisten gebruik maken van pepperspray, het gooien van stenen en beschadigingen van auto's en olijfbomen en dat in de periode tussen augustus 2019 en 15 maart 2022 op de Westelijke Jordaanoever 5 Palestijnen zijn gedood en 383 gewond geraakt door Joodse kolonisten en dat 4 Joodse kolonisten zijn gedood en 189 gewond door Palestijnen. In de periode maart en april 2022 laaide het geweld op tussen Palestijnen en Israëlische veiligheidsdiensten. Na terroristische aanslagen in Israël waarbij 21 doden vielen volgde een militaire reactie van Israël met name rond de stad Jenin. Er vonden ook verschillende conflicten en geweldincidenten plaats in Oost-Jeruzalem en arrestaties in de Westelijke Jordaanoever waarbij 18 Palestijnen het leven lieten.

Dat er zich naar aanleiding van concrete gebeurtenissen opflakkingen van het geweld kunnen voordoen in de Westelijke Jordaanoever en dat daarbij ook burgerslachtoffers kunnen vallen, wordt in voormelde analyse terdege in rekening genomen. Uit de informatie die verzoeker bijbrengt kan niet blijken dat er sprake zou zijn van een sterke toename van het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke incidenten te betreuren valt. Voorts blijkt uit de informatie geciteerd in het verzoekschrift en de aanvullende nota ook dat enerzijds het gros van het geweld in de Westelijke Jordaanoever eerder doelgericht van aard is en verband houdt met manifestaties tegen Israël en de nederzettingenpolitiek van Israël en dat anderzijds het niveau van het willekeurig geweld dermate laag blijft dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om louter door hun aanwezigheid aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Er kan gelet op het voorgaande dan ook geconcludeerd worden dat in hoofde van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zelf geen informatie of persoonlijke elementen aanbrengt op basis waarvan moet worden aangenomen dat hij niet in de mogelijkheid is om naar de Westelijke Jordaanoever terug te keren. Verzoeker heeft geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aangetoond waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren op de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET